

Şol şəmi gör ki, nuruna pərvanəyəm yenə,
Baş oynamaqda yoluna mərdanəyəm yenə.

Saqi, ləbindən əsrəmiş əvvəl qədəhdən uş,
Məstanə gözlerin kimi məstanəyəm yenə.

Qalu bələda kuyi-xərabat idi yerim,
Şol mənidən mücaviri-meyxanəyəm yenə.

Bəzmi-əzəldə həmnəfəsim gərçi cam idi,
Şükr eylərəm ki, həmdəmi-peymanəyəm yenə.

Ey bilməyən bu cani-əzizin həqiqətin,
Canı bilənə sor ki, nə cananəyəm yenə.

Eşqində ay camalilə əfsanə, filməsəl,
Xəlqin dilində gör ki, nə əfsanəyəm yenə.

Əndişənin imarətini qılmışam xərab,
Şol gənci-binəhayətə viranəyəm yenə.

Yarəb, nə seyr edər şu pərişəklü şivə kim,
Zəncir-cədi-zülfünə divanəyəm yenə.

Ey gövhərin bahasını, miqdarını bilən,
Əsdaf içində gör ki, nə dürdanəyəm yenə.

Üzündə, ey sənəm, görəli zülfü xalını,
Dami-bələda danə kimi danəyəm yenə.

Kəşf eylədi Nəsimi dəhanın rümuzunu,
Müftahi-qeybə gör ki, nə dəndanəyəm yenə.

***

Əgərçi candasan, candan nihansan,
Degilsən candan ayrı, bəlkə cansan.

Kişi verməz nişan səndən əgərçi,
Yerü gög dopdolu külli nişansan.

Necə gizlədəyim məndən səni kim,
Nəyə kim baxıram, andan əyansan.

Xəcil eylər rüxün hüsn ilə ayı,
Məgər sən fitneyi-axırxamansan?

Ərəb nitqi dutulmuşdur dilindən,
Səni kimdir deyən kim, türkmansan?

Canı tərh eylədim, bezdim cahandan,
Səni bildim ki, can ilə cahansan.

Görən sənən, görünən sən gözümdə,
Nə var söyləmişən, külli lisansan.

Həqiqət, vəhyi-mütəqdirdir bu sözlər,
Bu sözü bil kim, andan tərcümansan.

Ətəgin silk, əlin çək kün-fəkandan,
Nə axır zübdeyi-kövnü məkansan.

Nəsimi, çün bu gün dövrən sənindir,
Cahanda xosrovi-sahibzamansan.